

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. I. Consummationis hujus parabolæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

impune id laturos, si Dario regi luberet utilissimum in rem consilium audire. Scythas nocte proximam mortuos castra. Quod si Persas per viarum compendia se duces sequi vellent, hostem imparatum die unico debellari posse sine ulla clade. Parato igitur commeatu Risacen totis septem diebus comitantur per vastas solitudines. Tandem Chiliarchus Rhanostates subodoratus dolum, Cur, inquit, Regem magnum fallere conatus exercitum in arenas fontium & aquarum sterilissimas deducis, ubi nec progrediendi datur facultas nec regrediendi? Ad ea Risaces complotis manibus in risum effusus, Ut à civibus meis, inquit, periculum depellerem, Persas fame ac siti necare volui. Dixit, & ferrum jugulo recepit.

Quantus animus in hoc homine! Ut meos, inquit, servare, me ipsum perdidit. Quid nos audemus pro Regis summi honore? quid patimur, quid conamur pro animarum salute? Christus atrocissimè vulneratus sitim toleravit, crucis tormenta subiit, pro sua gente caput devovit, acerbissimam mortem pertulit. Quid nos, Christiani, quid agimus? quàm siti ferimur in hominum salutem? Gregorius Magnus, Nullam, inquit, omnipotenti Deo tale est sacrificium, quale est disciplinam, & oderit eos, qui Domini gratiam relinquentes salutem propriam deserunt, & errorem sibi fraudis adfiscunt. Quæ Richardus Victorinus confutans, Nescio, ait, an majus beneficium possit homini à Deo conferri, quàm ut per ejus obsequium alii consequantur salutem, si tamen homo Deo cooperetur ex charitate.

III. Sitis aspiciendi die, sed & horâ suspirans ait: Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Sicut anima mea ad Deum fortem virum: quando veniam & apparebo ante faciem Dei? Heu mihi quia incolatus meus prolongatus est. Tam sanctos gemitus dissertatione longâ commendans Augustinus, Hac miror, inquit, hac laudo, sed eum qui fecit hac, sitio. Hac siti laborabat Paulus, cui dissolvi & esse cum Christo multò melius. Quanto quisque probior, tantò siti adentiore vociferatur quotidie, Sitis, sitio Deum vitam fontem.

Quid quæso, dulcedinis in hac aceti & absynthii vale nos detinet? Non multis abhinc annis vinariam cellam ingressus quispiam, copiosum satis, sed acidissimum vinum invenit. Honoris causa à libare justissimum nobilissimum nectar. Vix ille labris primoribus temetum illud gustans, O viri, ait, quantæ virtutis hoc mulsum esse dicam? Quanta, ajunt. Quibus ille, Nemini unquam, ait, persuaserit ebrietatem. Non vinum, sed acetum est, ad temperantiam docendam aptissimum. Talis hic obis est, nusquam non acetum, sed, myriathum ingerit. Et tamen vappam amarissimam ore avido haurimus; ingens vitæ amor est, miseris nostris pascimur, dulces est vivere vel in ipsâ cruce. Amarus est mundus, & amatur, si dulcis esset, quantos haberet amatores? Aquam propinat mundus turbidam, qui biberit ex hac aquâ, sitiet iterum. Christus expirat sitiens, ut sub ipsam mortem ostendat, hic nullâ te sitim expleri. Sitiamus igitur perennes vitæ fontes, qui quorumcumque desideriorum sitim restinguent.

IV. Sitis illa multò pessima, sitie libidines, honores, opes. Hac sitis complet inferos inquilinis. Hieremias vates interrogans, Quid tibi vis, inquit, in viâ Egypti, ut bibas aquam turbidam? Illud humanæ nequitie terribilissimum est auctarium, non peccare tantum, sed cupere amplius peccare, & velut sitire noxas. Hic lucis aliquid allucet ad quæstionem illam numquam satis explicandam: Cur Deus letale peccatum vel unicum cruciatibus puniat sempiternis. Hic istud causæ strictim assignamus. In premiis & suppliciis rependendis Deus non peccata tantum facta, sed sitim ad faciendâ spectat. Exemplo, quod dicimus, monstramus. Moritur quis annos triginta

natus, & jure vitam finit, quia peccare non desinit: si quinquaginta, si sexaginta, si septuaginta vixisset, totidem peccasset annis. Si centum, si mille annis vixisset, annis mille peccasset: si perpetim vixisset, perpetim peccasset. Quia enim, mi homo, in te peccandi sitis æterna, calicem furoris Domini æternum bibes. Mature igitur, quisquis es, hanc sitim extingue Christi Sanguine.

Lysimachus, Platarcho teste, victus siti, se suumque regnum Getis tradidit. Cùmque jam dedititius bibisset, Prò me hominem pravum, inquit, & fatuum, qui tantillæ voluptatis gratiâ tantum amiserim regnum! Ita profusus, qui honores, anrum, voluptates, vindictam sitit, sitique victus explet animum, jure meritissimo sibi ipse dicat: Prò me hominem stultissimum juxta & nequissimum, vili delectationiculâ vendidi calum. Rex David de feris mentionem injiciens, Expectabam, inquit, non bibunt, sed limpidam expectant. Maligna hominum sitis turbidam tantum aquam expetit, præcipue libido. Expectemus amore Domini Jesu, dum ad fontem vivum perveniamus. Ignis ignem vincit, major minorem, ita dolor dolorem, amor amorem, ita sitis sitim: ita Christi crucifixi sitis vincat nostram. Cupiditatem omnem ad noxia stringamus. Expectemus fontes promissos. Hauriemus aquas in gaudio de fontibus Salvatoris.

CAPUT VI.

Sexta Christi morientis Cygnea modulatio: Consummatum est.

Imago Christi, patientissimus virorum Jobus fuit. De Jobo Apostolus Jacobus, Sufferentiam Job audisti, inquit, & sinem Domini vidisti. Jobus archetypum Christi. Vir iste pecus omne, omnique facultates perdidit: nec Christo quidquam relictum, ipsa etiam vestes abrepta, scissâ, sorte divisa. Jobi decem liberos una domus ruina sepeliit: Apostolo? Christo liberis chariores habuit, sed eos illi omnes fuga abstulit. Ecce venit hora, & jam venit, ut dispergamini unusquisque in propria, & me solum relinquantis. Jobus ulcere pessimo percussus à plantâ pedis usque ad verticem ejus: flagellis Christus crudelissimè concussus, merum vulnus videri potuit. Jobus tam ab uxore quàm cognatis, criminatione ac convitiis vexatus, hypocrita, leo, tyrannus, tigris appellatus: Christus à Synagoga & Judæis, à gentibus & omni genere hominum in cruce irrisus, seductor, malefactor appellatus. Non morbis tantum Jobus, sed mororibus & angustis variè afflctus: in horto Christus cepit parere, tædere & mæstus esse; in cruce se derelictum à Patre succlamavit. Ut Jobum modis omnibus torqueret, artes suas omnes & vires explicavit diabolus: hic idem Christum ut iratus leo agnellum aggressus, omnem populum in eum concitavit. Ad eum ab omnibus desertus fuit Jobus, ut ad fimetum denique perveniret: Christus omni auxilio adeo destitutus, pro maledicto à tantis habitus, ut eum publica Præsidis sententia in cruce ablegavit. Humilitas & patientia Jobi, licet Principis, imò Regis, summa fuit: Christus Rex regum, Humilitas ipsa, ipsa fuit Patientia. Jobus in extremis miseris & doloribus septennium exegit constantissimè: Christus à primo vitæ momento, ut supra demonstratum est, ad annum usque trigessimum quartum in cruce fuit, dum dicere potuit, Consummatum est. Hoc sextum Domini pronuntiatum jam eâ, quâ cœpimus, methodo explicabimus.

§. I. Consummationis hujus parabola.

Cum ergo, inquit Joannes, accepisset IESVS acetum, dixit, Consummatum est. Calix amarissimus unâ cum facibus est exhaustus. Dixerat Christus: Baptismo cum facibus est exhaustus. N n habeo

habeo baptizari, & quomodo coarctor, usque dum perficiatur. Sanguineus hic baptisimus jam ad finem deductus, jam perfectus est. Ultimam manum opus recepit. Ad finem dolorum ventum est. Mercenarius qui tulit pondus dici & astus, cum vesper adest operatus, suaverit respirat, in oculis est denarius diurnus. Agricola cum segetem demessam feliciter mandavit horreis, triumphat & sibimet applaudit. Vinitor cum vintemiam jam soluta in dolis vinum spumat, letus cantat. Peregrinus itinere confecto, in via termino hilaris paulatim. Orator pronuntiata oratione, hanc epilogo necit clausulam: Dixi. Videte mercenarium fidelissimum, qui non tantum plurimorum dierum, sed tot annorum pondus & astus perulit. Videte agricolam filium de messe securum, qui de seipso fallus: Pater meus agricola est. Videte vinitorem, qui tosecular calcavit solus. Videte peregrinum, qui exivit a Patre, & venit in mundum, iterum relinquit mundum, & vadit ad Patrem. Audite oratorem discretissimum, & cujus omnis vita oratio fuit pulcherrima. Oratio eius exordium dies Natalis; Narrationem orationis dederunt Evangelia; Confirmationem appoluerunt miracula; Epilogum & perorationem subjunxerunt crucis tormenta. Jam dicere licet, Dixi, Consummatum est. Dixerat Pater, orthographia suae tenax, Quod scripsi, scripsi. Christus aequiori jure dixerit, Quod dixi, dixi. Nec litterula, nec syllaba, nec apex aut punctulum deest huic operi addendum.

Ioan. cap. 15. vers. 1.
Isai. c. 63. vers. 3.
Ioan. c. 16. vers. 28.
Vita Christi
fuit oratio pulcherrima.

Ioan. cap. 19. vers. 22.

Act. c. 15. vers. 10.
Ad Hebr. c. 7. v. 19.

Gen. cap. 11. vers. 4.

A primo vitæ momento Christus in crucem actus est. quoniam sic placitum fuit ante te. Ita mi Pater. Sic in utero matris factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Hæc Paulus ipse confirmans, Ideo, inquit, ingrediens mundum dicit, Hostiam & oblationem noluit; corpus autem aptasti mihi; holocausta & pro peccato non tibi placuerunt. Tunc dixi, Ecce venio. In capite libri scriptum est de me, ut faciam Deus voluntatem tuam. Ab hoc igitur momento Christus futuros cruciatus suos omnes, flagella, spinas, crucem, clavos, plagas omnes, ludibria, dolores universos in oculis semper habuit, & ita, si probè ratiocinemur, triginta quatuor annis in cruce pendit. Nos verò uti jumentum molarium, aut fullonicum & cum alia atque alia patimur, ignari meridie quid passuri simus vespere. Bonum nobis nescire seriem miseriarum nostrarum, nec prævidere posse quid postera, quid ultima ferat dies; paullatim aliud ex alio nos tangit malum. Idcirco Christus, Nolite, inquit, solliciti esse in crastinum. Crastinus enim dies sollicitus erit sibiipso. Sufficit diei malitia sua. Ipse verò Servator sua simul omnia præviderat tormenta; hinc longissimum crucis cruciamentum pertulit. Septenni periodo suas Jobus clausit ærumnas. In annos

Matth. c. 6. vers. 34.

A quatuor & triginta suos Christus extendit dolores. Tandem omnibus ad finem perductis dixit, Consummatum est, prælium ingens adversus peccatum, mortem, diabolum. Hos hostes ita subnervavit & vinxit, ut ab iis lædi non possit, nisi qui propius accesserit, & lædi velit.

S. II. Consummationis hujus adumbrantes historiæ.

Cum Athenienses, Suidâ teste, contra Medos Pericles, Marathone pugnant & vincunt, hæc præmonium licet letali vulnere affectus, Athenas tamen eo ipso die pervolavit, & in senatu, qui eo ipso tempore confederat, proclamavit, Μέγα χαίρετε, νικῶμεν. Gaudete, vicimus. Hæc ubi dixit, collapsus humi obiit. Si summa imis liceat conferre, Christus nūtians victoriam, Consummatum est, inquit, & inclinato capite tradidit spiritum. In rem præsentem dixit Guericus Abbas: Sufferentia tibi fuit usque ad reditam substantia; sufferentia forma Domini usque ad exitum vitæ. Consummatum est.

B Jam omnia quæ præcesserunt sacrificia, imagines, figuræ, vaticinia, oracula suos habent ætus. Christus iis omnibus & singulis quasi subscripsit, Consummatum est. Passuri Christi ac morituri effigies & apographum fuerunt, Iris in nubibus depicta, Abel à Caino interfectus, Noëmus arcæ clausus, Isaacus à patre immolatus, Jacob hædinis pelliculis tectus, Josephus à suis in fratribus in Ægyptum venditus, Serpens æneus in desertis locis conto suspensus, Goliathus Davidis silice dejectus, Rex David urbe pulsus trans torrentem nudus pedibus & flens egressus. Quidquid igitur David, Isaacus, Daniel, Zacharias, alii de Messia ignominiosâ & acerbâ morte prædixerunt, id exactissimè impletum, Consummatum est.

Jam proclamari potest, Ite, licet: Sacrificium ceteris omnibus sacrificiis adumbratum, jam absolutum est. Unâ enim oblatione, inquit Paulus, consummavit in sempiternum sanctificatos. Quod & beatus Leo suaviter infillans, Crux tua, inquit, omnium fons benedictionum, omnium est causa gratiarum; per quam credentibus datur virtus de infirmitate, gloria de opprobrio, vita de morte. Nunc etiam carnalium sacrificiorum ritu cessante, omnes differentias hostiarum una corporis & sanguinis tui implet oblatio; ita universa in te perficitur mysteria, ut sicut unum est pro omni victimâ sacrificium, ita unum de omni gente sit regnum. Missæ sacrificium & res divina, Christi patiens est memoria, prout enim juslit Dominus: Hoc facite in meam commemorationem. Christus Pontifex summus ad vestendum sese facturum est ingressus, cum hominem induit, habitu inventus ut homo. Introitus sacri, dies natalitius Domini, quo primam vocem emisit similem omnibus plorans. Hymnum Gloria in excelsis, cantantur Angeli. Epistola, Christi doctrina in templo concionantis. Evangelium, sermones Christi per Judæam & Galilæam urbes docentis. Triflagion illud Sanctus, Sanctus, Sanctus, dies Palmarum cecinit, quod clamatum, Benedictus qui venit in nomine Domini. Mandata Consecrationem Dominici corporis suprema cena tradidit. Elevationem erecta crux in monte præsignificavit. Agnus Dei ab iis memoriæ proditus, qui percussis pectora sua revertebantur. Canamus nunc: Ite missa est.

Suum erat membris omnibus singulare tormentum. Nec venula se subducere potuit durissimis doloribus. Caput veribus perforatum, capilli vulsi, facies spuris & colaphis sædata, oculi spectaculis mæstissimis cruciati, aures saturate probris, nares fœtoribus affectæ, manus & pedes perfossi, corpus concisum flagris, funibus extensum. Sola poterat videri lingua dolorum vacua, sed & illa denique acero, felle ac siti vexata. Ideo cum accepisset acerum, dixit: Consummatum est. Ita Medicus noster pro nobis omne austerioris medicinæ imperium exhaustit: dietam, sudorem, phlebotomiam amarissimam, ad radicem morbi tollendam non

non

non